

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 321/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SWAN, a. s., Borská 6, Bratislava, zastúpenej advokátkou Mgr. Ľudmilou Borlokovou, BORLOKOVA & ASSOCIATES s. r. o., Jakubovo námestie 19, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžnz 4/2015-224 z 28. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SWAN, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SWAN, a. s., Borská 6, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Sžnz 4/2015-224 z 28. októbra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 1310541004 z 30. decembra 2013 (ďalej len „licencia“ alebo „povolenie“) boli sťažovateľke ako držiteľke individuálneho povolenia pridelené frekvencie vymedzeného druhu spolu s uložením okrem iného povinnosti tieto frekvencie začať používať do 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti daného rozhodnutia.

Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor je oprávnený podať orgánu verejnej správy upozornenie na účely odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní opatrenia alebo rozhodnutia alebo jeho nečinnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 písm. a) č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“) úrad zruší individuálne povolenie alebo odoberie pridelenú frekvenciu, ak držiteľ individuálneho povolenia nezačal používať pridelenú frekvenciu na povolený účel alebo v určenom územnom rozsahu do šiestich mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o jej pridelení, ak úrad v individuálnom povolení neurčil dlhšiu lehotu, alebo ju používal na iný účel, než na aký mu bola pridelená.

Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) 17. apríla 2015 doručila Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a sieťových služieb (ďalej len „úrad“) upozornenie prokurátora č. k. Kd 221/15/110-10 z 10. apríla 2015 podľa § 28 ods. 1 zákona o prokuratúre, v ktorom uviedla, že *„kontrolu dôsledného dodržiavania podmienok a splnenia uložených povinností držiteľom individuálneho povolenia vykonáva Regulačný úrad z úradnej povinnosti. V spisovom materiáli, ktorý bol predložený krajskej prokuratúre,*

sa nenachádza doklad o vykonaní kontroly spoločnosti SWAN, a. s. - zápis o výsledku kontroly, z ktorého by bol zrejmý dátum vykonania kontroly, kto kontrolu vykonal a s akým výsledkom. Vyvoláva to pochybnosti o reálnom vykonaní kontroly, spôsobuje nepreskúmateľnosť postupu úradu pri vykonaní kontroly a bráni zachovaniu transparentnosti agendy Regulačného úradu v oblasti zaisťovania služieb elektronických komunikácií. Jedinou zmienkou o vykonaní kontroly je informácia o kontrole poskytnutá spoločnosti [REDACTED].“.

Krajská prokuratúra ďalej konštatuje, že so závermi úradom vykonanej kontroly sa nestotožňuje, podľa nej sťažovateľka povinnosť uloženú v licencií nesplnila v stanovenej lehote, a preto úradu vznikla povinnosť začať konanie o odňatie licencie podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách. Z uvedeného ustálila nečinnosť úradu a v upozornení mu ukladá bezodkladne rozhodnúť podľa citovaného ustanovenia.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o prokuratúre orgán verejnej správy je povinný vybaviť upozornenie prokurátora a odstrániť protiprávny stav bez zbytočného odkladu, najneskôr však do 30 dní od doručenia upozornenia prokurátora, alebo v tej istej lehote odstúpiť upozornenie prokurátora na vybavenie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu alebo dozerajúcemu orgánu. O prijatých opatreniach je povinný informovať v rovnakej lehote prokurátora.

Úrad vybavil upozornenie krajskej prokuratúry tak, že odbor správy frekvenčného spektra úradu postúpil dané upozornenie predsedovi úradu a ten v odpovedi na upozornenie č. 135/PÚ/2015 z 15. mája 2015 uviedol, aké kontroly dodržiavania povinností sťažovateľky vyplývajúcej z jej udelenej licencie boli úradom vykonané v roku 2014 a 2015 z úradnej moci v súlade s § 38 a nasl. zákona o elektronických komunikáciách, a konštatoval, že porušenie povinností sťažovateľky vykonanými kontrolami nebolo zistené, preto nenastal zákonný predpoklad (porušenie povinností) na začatie konania podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách, a „preto úrad nemôže konať podľa návrhu v upozornení Krajskej prokuratúry Bratislava a povolenie zrušiť alebo odňať pridelené frekvencie“.

Podľa § 250t ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) prokurátor môže podať návrh podľa odseku 1, ak orgán verejnej správy je v konaní nečinný aj po upozornení prokurátorom.

Takéto vybavenie upozornenia úradom krajská prokuratúra nevyhodnotila ako uspokojujúce a zotrval na tom, že úrad „*nerespektovaním postupu podľa § 34 ods. 3 písm. a/ zákona o elektronických komunikáciach*“ je naďalej nečinný, návrhom podaným najvyššiemu súdu 15. júla 2015 proti úradu ako odporcovi sa domáhala podľa § 250t ods. 1 a 2 OSP, aby najvyšší súd uložil úradu povinnosť do 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia „*začať konať o preskúmanie splnenia povinnosti spoločnosti SWAN, a. s. začať používať frekvencie pridelené rozhodnutím č. 1310541004 z 30.12.2013 na povolený účel a v určenom územnom rozsahu do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a zároveň rozhodnúť v súlade s ustanovením § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciach*“.

O návrhu krajskej prokuratúry bolo najvyšším súdom vedené konanie pod sp. zn. 2 Sžnz 4/2015 aj za účasti sťažovateľky, spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ]. Úrad v konaní zotrval na svojej argumentácii uvedenej v liste, ktorým vybavil upozornenie krajskej prokuratúry. Sťažovateľka navrhla návrh zamietnuť s poukazom na to, „*že v danom prípade neexistuje zákonné oprávnenie prokuratúry podať návrh na súd, nakoľko nebola zistená žiadna nečinnosť odporcu v danej veci, ani porušenie zákona*“. [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], sa s návrhom krajskej prokuratúry stotožnili.

Najvyšší súd napadnutým uznesením vyhovel návrhu krajskej prokuratúry a úradu uložil „*povinnosť do 30 dní od doručenia tohto uznesenia začať konať a rozhodnúť v konaní o preskúmanie povinnosti spoločnosti SWAN, a. s. začať používať frekvencie pridelené rozhodnutím 1310541004 z 30. decembra 2013 na povolený účel a v určenom územnom rozsahu do 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia*“.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu, pričom jej sťažnostná argumentácia sa zhoduje s argumentáciou úradu v označenom konaní (a totožne aj v liste, ktorým vybavoval úrad upozornenie krajskej prokuratúry). Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie zdôrazňuje, že zo strany úradu boli riadne vykonané kontroly dodržiavania jej povinností vyplývajúcich z licencie, výsledkami týchto kontrol nebolo zistené porušenie povinností sťažovateľky, a preto nebol daný dôvod ani splnená hmotnoprávna podmienka (zistené porušenie povinností) na začatie správneho konania úradom vo veci zrušenia individuálneho povolenia v zmysle § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách. Vzhľadom na to podľa sťažovateľky nemohlo dôjsť ani k nečinnosti úradu vytýkanej krajskou prokuratúrou a ustálenej najvyšším súdom v napadnutom rozhodnutí. Sťažovateľka ďalej zdôraznila, že odlišný názor krajskej prokuratúry na existenciu porušenia povinností kontrolovaných úradom nezakladá nečinnosť úradu, pričom sťažovateľka *„poukazuje na absenciu pôsobnosti Krajskej prokuratúry vyjadrovať sa k hodnoteniu a záverom kontrol vykonaných Úradom v rámci vykonávania štátneho dohľadu, ktorý Úrad vykonáva nad elektronickými komunikáciami... V konaní o Návrhu, ktorého výsledkom je Napadnuté rozhodnutie, nie je relevantné, či sa Krajská prokuratúra alebo Najvyšší súd stotožnili s výsledkom a odbornými závermi kontrol Úradu, ale či Úrad kontrolu vykonal alebo nevykonal v rámci povinností, ktoré mu ukladá všeobecne záväzný právny predpis. Spochybňovanie a skúmanie odborných záverov kontrol vykonaných Úradom ohľadne splnenia Povinností nie sú predmetom konania o nečinnosti správneho orgánu podľa § 250t ods. 4 OSP...“*.

Sťažovateľka v ostatnej časti svojej sťažnosti uvádza:

«Základnou otázkou, ktorú mal Najvyšší súd v konaní o Návrhu skúmať, je oprávnenosť požiadavky Krajskej prokuratúry uvedenej v Návrhu a teda to, či (i) Úrad bol povinný spôsobom požadovaným Krajskou prokuratúrou podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK konať a zároveň, (ii) či kontrolu splnenia Povinností Úrad vykonal alebo nevykonal. Len skúmanie týchto okolností a zodpovedanie uvedených otázok zodpovedá spravodlivému preskúmaniu zákonnosti činnosti správneho orgánu a zakladá právny rámec pre vyslovenie záveru či bol Úrad činný alebo nečinný. Týmito otázkami sa však Najvyšší súd v Napadnutom rozhodnutí nevysporiadal. ...

Úrad zreteľne v Odpovedi Úradu na Upozornenie Krajskej prokuratúry, že na konanie podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK existuje zákonná prekážka, z dôvodu ktorej Úrad nemôže konať ako to požaduje Krajská prokuratúra, nakoľko neexistuje zákonný predpoklad na začatie takéhoto konania. Tieto skutočnosti Úrad uviedol aj Najvyššiemu súdu vo svojom vyjadrení v konaní o Návrhu. Úrad teda podľa § 34 ods. 3 písm. a) nekonal z dôvodu zákonnej prekážky na začatie takéhoto konania, nie z dôvodu nečinnosti. Takéto nekonanie Úradu nemôže byť vyhodnotené ako nečinnosť. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať. Práve naopak, konaním podľa požiadavky Krajskej prokuratúry podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK by Úrad porušil zákon a nekonal by v jeho medziach, ako mu to prikazuje čl. 2 ods. 2 Ústavy, ako aj čl. 3 ods. 1 Správneho poriadku. ...

Navyše, nevyhovenie Upozorneniu prokurátora nemôže byť predmetom žaloby v správnom súdnictve. Nečinnosť správneho orgánu nastáva vtedy, keď správny orgán vo veci nekoná (je pasívny), aj keď podľa zákona je povinný konať. ...

Napriek tomu, že sa Najvyšší súd nezaoberal skutkovými okolnosťami, tvrdenými účastníkmi v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ani predloženými listinnými dôkazmi, bez akéhokoľvek odôvodnenia v Napadnutom rozhodnutí, uložil Úradu opätovne vykonať kontrolu splnenia Povinnosti a to napriek tomu, že Úrad takúto kontrolu z úradnej moci už vykonal a vyhodnotil so závermi jej výsledky, čo v konaní o Návrhu preukázal. ...

Napadnuté rozhodnutie v rozpore s odôvodnením ukladá povinnosť Úradu preskúmať splnenie Povinnosti, Najvyšší súd však v Napadnutom rozhodnutí neodôvodnil a nekonštatoval nečinnosť Úradu vo veci vykonania kontroly splnenia Povinnosti, ani nekonštatoval, že by Úrad porušil konkrétne ustanovenie príslušného právneho predpisu upravujúceho postupy a povinnosť Úradu konať vo veci kontroly plnenia povinnosti.

Najvyšší súd v rozpore s princípom zásady materiálnej pravdy prezumoval nesprávnosť výsledkov kontroly Úradom, nakoľko Úradu neodôvodnene uložil Napadnutým rozhodnutím kontrolu opätovne vykonať a rozhodnúť. ... Najvyšší súd však neskúmal pravdivosť vykonanej kontroly a nepreukázal v rámci konania opak záverov vykonanej kontroly. Uvedené by bolo nad rámec konania proti nečinnosti správneho orgánu podľa § 250t ods. 2 OSP. Sám Najvyšší súd v Napadnutom rozhodnutí uviedol, že „... posúdením

uvedených tvrdení by súd (neoprávnene) konal a rozhodol namiesto odporcu, čo zákon v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy neumožňuje“.

V odôvodnení Najvyšší súd nekonštatoval nevykonanie kontroly Úradom a teda nečinnosť vo veci vykonania kontroly splnenia Povinnosti. Najvyšší súd ani nemohol konštatovať nečinnosť Úradu vo veci vykonania kontroly splnenia Povinnosti, nakoľko kontrola splnenia Povinnosti bola Úradom preukázateľne vykonaná.

Sťažovateľ má za to, že nebola splnená podmienka na vydanie Napadnutého rozhodnutia aj z dôvodu, že Úrad si riadne splnil svoju povinnosť vybaviť Upozornenie prokurátora v zákonom stanovenej lehote a predpísaným spôsobom. ...

Napadnuté rozhodnutie nekonštatuje žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje nečinnosť alebo porušenie zákonného ustanovenia Úradom, ani neuvádza konkrétny právny predpis a jeho ustanovenia, ktoré údajne Úrad porušil. Napadnuté rozhodnutie len konštatuje, že za „daného stavu je potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil povinnosť začať konania podľa § 34 ods. 3 písm. a)...“. Napriek konštatovaniu potreby uloženia povinnosti začať konania podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia, túto povinnosť, ktorú uvádza v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia, však Najvyšší súd Úradu výrokom Napadnutého rozhodnutia neuložil.

Napadnuté rozhodnutie v rozpore s odôvodnením ukladá Úradu povinnosť „začať konať a rozhodnúť v konaní o preskúmanie povinnosti spoločnosti SWAN, a.s. začať používať frekvencie pridelené rozhodnutím 1310S2004 zo dňa 30.12.2013 na povolený účel a v určenom územnom rozsahu do 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia“. Uvedený výrok Napadnutého rozhodnutia sa nezhoduje ani so žalobným petitom Krajskej prokuratúry, ktorá v žalobnom petite navrhovala, aby Úrad rozhodol v súlade s § 34 ods. 3 písm. a) ZEK.

Najvyšší súd v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia konštatuje nečinnosť Úradu a potrebu uloženia Úradu povinnosti začať konanie podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK, vo výroku Napadnutého rozhodnutia však v nesúlade s odôvodnením uložil Úradu začať konať a rozhodnúť v konaní o preskúmanie Povinnosti Sťažovateľa. Vo svojom odôvodnení sa však Najvyšší súd nijakým spôsobom nevysporiadal s konaním alebo nekonaním Úradu vo veci kontrol splnenia Povinnosti Sťažovateľom a nekonštatoval nečinnosť Úradu vo veci

preskúmania splnenia Povinnosti Sťažovateľa podľa § 38 ZEK, ani porušenie žiadneho konkrétneho právneho predpisu Úradom. Odôvodnenie Napadnutého rozhodnutia je teda v rozpore s výrokom Napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne pre nedostatok dôvodov a pre rozpor medzi výrokom a odôvodnením Napadnutého rozhodnutia. Zároveň sa výrok Napadnutého rozhodnutia nezhoduje ani s petitom návrhu Krajskej prokuratúry. ...

Odôvodnenie Napadnutého rozhodnutia ako celok nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP a je teda ústavne neakceptovateľné.

... Najvyšší súd dospel k Napadnutému rozhodnutiu bez toho, aby objektívne zistil skutkový stav veci, vysporiadal sa so všetkými známymi skutočnosťami a predloženými dôkazmi, čím porušil právo Sťažovateľa na prerokovanie veci spravodlivo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Napadnutým rozhodnutím došlo k uloženiu povinnosti bez zákonom uznaného dôvodu na takýto výrok, nakoľko neboli splnené skutkové a zákonné predpoklady na jej uloženie. Sťažovateľ má za to, že došlo k odmietnutiu spravodlivosti a porušeniu ústavného princípu základného práva na súdnu ochranu. ...

Vzhľadom na existenciu zákonnej prekážky Úradom konať podľa § 34 ods. 3 písm. a) ZEK a vzhľadom na neexistenciu nečinnosti Úradu vo veci kontroly splnenia Povinnosti má Sťažovateľ za to, že návrh Krajskej prokuratúry mal byť Najvyšším súdom zamietnutý ako nedôvodný a neprípustný.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na prerokovanie veci spravodlivo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Sžnz/4/2015-224 zo dňa 28. októbra 2015 porušené boli.

II. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Sžnz/4/2015-224 zo dňa 28. októbra 2015 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodovanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Najvyšší súd v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy vedenom pod sp. zn. 2 Sžnz 4/2015 vo veci krajskej prokuratúry ako navrhovateľa proti úradu ako odporcovi, za účasti sťažovateľky, spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], napadnutým uznesením uložil odporcovi „*povinnosť v lehote do 30 dní od doručenia tohto uznesenia začať konať a rozhodnúť v konaní o preskúmanie povinnosti spoločnosti SWAN, a. s. začať používať frekvencie pridelené rozhodnutím 1310541004 z 30. decembra 2013 na povolený účel a v určenom územnom rozsahu do 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia*“. Podaniu návrhu krajskou prokuratúrou predchádzalo upozornenie úradu pre nečinnosť z dôvodu, že úrad nekonal a nerozhodol podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách, podľa ktorého „*úrad zruší individuálne povolenie alebo odoberie pridelenú frekvenciu, ak držiteľ individuálneho povolenia nezačal používať pridelenú frekvenciu na povolený účel alebo*

v určenom územnom rozsahu do šiestich mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o jej pridelení, ak úrad v individuálnom povolení neurčil dlhšiu lehotu, alebo ju používal na iný účel, než na aký mu bola pridelená“.

Ústavný súd listom z 2. februára 2016 požiadal úrad o zaslanie informácií, aké úkony a rozhodnutia vo vzťahu k sťažovateľke boli úradom vykonané po 28. októbri 2015, t. j. po rozhodnutí najvyššieho súdu napadnutým uznesením. Úrad reagoval na žiadosť ústavného súdu listom z 10. februára 2016 doručeným 15. februára 2016, v ktorom uviedol:

«Úradu bolo dňa 03.11.2015 doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo Úradu uložené začať správne konanie a rozhodnúť v konaní o preskúmanie povinnosti sťažovateľa (spoločnosti SWAN, a. s.) začať používať frekvencie pridelené rozhodnutím 1310541004 z 30. decembra 2013 na povolený účel a v určenom územnom rozsahu do 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Vyššie uvedené uznesenie NS SR bolo vydané na návrh Krajskej prokuratúry Bratislava... za účasti 1/ SWAN, a. s., 2/ [REDAKOVANÉ], 3/ [REDAKOVANÉ], 4/ O2 Slovakia, s.r.o..

Na základe uznesenia NS SR začal dňa 13.11.2015 Úrad podľa § 18 ods. 1 zákona Správneho poriadku voči spoločnosti SWAN, a. s., správne konanie podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov...

Na základe doručených listov spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] Úrad s týmito spoločnosťami konal ako s účastníkmi konania a doručil im výzvu na vyjadrenie pred vydaním rozhodnutia.

Dňa 24.11.2015 doručil Úradu účastník konania [REDAKOVANÉ] a dňa 1.12.2015 doručili Úradu účastníci konania SWAN, a. s., [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] svoje vyjadrenia pred vydaním rozhodnutia.

Úrad (i) zhodnotil výsledky kontrol a meraní vykonaných v roku 2014, (ii) vykonal právnu analýzu dôsledkov prípadného rozhodnutia Úradu o zrušení individuálneho povolenia (resp. odobratí frekvencie), (iii) vykonal právnu analýzu územného rozsahu používania pridelených frekvencií a (iv) vykonal právnu analýzu pojmu „povolený účel“.

Úrad dňa 3. decembra 2015 vydal rozhodnutie č. 1510541001, ktorým správne konanie začaté dňa 13.11.2015 vo veci zrušenia individuálneho povolenia č. 1310541004 zo dňa 30.12.2013 podľa § 34 ods. 3 písm. a) Zákona o elektronických komunikáciách podľa § 30 ods. 1 písmeno h) Správneho poriadku zastavil.»

Ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti záverov najvyššieho súdu, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„V danej veci je nepochybné, že odporca bol nečinný napriek tomu, že prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava v upozornení prokurátora, podanom podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, č. Kd 221/15/1100-10 z 10.4.2015 navrhol bezodkladne rozhodnúť v súlade s ustanovením § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách, prejednať upozornenie prokurátora na najbližšej pracovnej porade a oboznámiť s jeho obsahom zodpovedných pracovníkov Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb, prijať účinné opatrenia, aby v budúcnosti nedochádzalo k obdobným porušeniam zákona, v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vybaviť upozornenie bez zbytočného odkladu, najneskôr do 30 dní od jeho doručenia, alebo ho v tej istej lehote odstúpiť na vybavenie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu a v rovnakej lehote informovať prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava o prijatých opatreniach. ...

Za daného stavu veci bolo potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil odporcovi povinnosť začať konanie podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách a vo veci rozhodnúť (po vykonaní potrebného dokazovania). Skutkovými okolnosťami, tvrdenými účastníkmi v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ani predloženými listinnými dôkazmi sa najvyšší súd podrobnejšie nezaoberal, lebo sa týkajú zisťovania skutkového stavu, čo bude predmetom konania a dokazovania v správnom /administratívnom/ konaní začatom odporcom na základe tohto uznesenia... Posúdením

a vyhodnotením uvedených tvrdení by súd /neoprávnene/ konal a rozhodol namiesto odporcu, čo zákon v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy neumožňuje.

Keďže odporca preukázateľne nekonal spôsobom ustanoveným právnym predpisom napriek tomu, že bol na nečinnosť prokurátorom /navrhovateľom/ zákonným spôsobom upozornený a je v konaní nečinný, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250t ods. 4 OSP návrhu vyhovel tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

Sťažovateľka namietala, že nemohla byť daná nečinnosť úradu za stavu, keď podľa výsledkov ním vykonanej kontrolnej činnosti vo vzťahu k sťažovateľke nebolo zistené porušenie povinností, ktoré jedine by mohlo odôvodňovať začatie konania a rozhodnutie úradu podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách, a najvyšší súd nerozhodol správne a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keď návrhu vyhovel len na základe tvrdenia krajskej prokuratúry o nečinnosti úradu (ktoré prokuratúra odôvodňuje odlišným názorom na danosť porušenia povinností sťažovateľky, než aký vyplýva z kontrolnej činnosti úradu) a tvrdenia krajskej prokuratúry o nevyhovení úradu jeho protestu proti nečinnosti úradu. Podľa sťažovateľky najvyšší súd opomenul skúmať dôvodnosť tvrdení krajskej prokuratúry o nečinnosti úradu, ktoré namietal úrad i sťažovateľka vo vyjadrení k návrhu.

Ústavný súd konštatuje, že konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd nerozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, rozhodovanie o ktorých patrí do výlučnej právomoci orgánu verejnej správy. Preto, ak najvyšší súd v konaní o návrhu krajskej prokuratúry proti nečinnosti úradu neposudzoval dostatočnosť rozsahu a výsledkov kontrolnej činnosti realizovanej úradom proti sťažovateľke, ale akceptujúc krajskou prokuratúrou a ostatnými účastníkmi prezentovanú nečinnosť úradu odôvodňovanú práve tvrdenou nedostatočnosťou rozsahu a výsledkov kontrolnej činnosti, nie je namieste jeho postup a rozhodnutie hodnotiť ako ústavne nekonformné a zakladajúce možnosť porušenia označených práv sťažovateľky. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že jedine v konaní začatom podľa § 34 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách a rozhodnutím v takomto konaní mohlo byť (ako to vyplýva z už zisteného následného postupu úradu),

aj bolo meritórnym rozhodnutím úradu ustálené, či došlo alebo nedošlo k porušeniu povinností sťažovateľky.

Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu v príčinnej súvislosti so sťažovateľkou označenými právami a zakladajúcu možnosť zásahu ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv uznesením najvyššieho súdu, odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2016